

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ E. C.**, bývajúcej v O., **2/ M. C.**, bývajúceho v O., **3/ N. B.**, bývajúcej v O. a **4/ Z. G.**, bývajúcej v D., zastúpenej opatrovníčkou MUDr. M. K., bývajúcou v P., všetkých zastúpených JUDr. I. G., advokátom so sídlom v P., proti žalovaným **1/ M. B.**, bývajúcemu vo Č.Z., **2/ E. J.**, bývajúcej v N., **3/ V. S.**, bývajúcej v B., **4/ M. K.**, bývajúcej v T., **5/ A. B.**, bývajúcemu v N., **6/ V. B.**, bývajúcemu v M., **7/ E. B.**, bývajúcej v N., **8/ Z. J.**, bývajúcej v N., **9a/ J. K.**, bývajúcemu v P., **9b/ A. H.**, bývajúcej v B., **9c/ E. Š.**, bývajúcej v P. a **10/ K. K.**, bývajúcej Č.V., **o prechod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5 C 245/1992, o dovolaní žalobcov 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. novembra 2010 sp. zn. 4 Co 139/2009 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcov **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Prievidza 30. decembra 1992 sa právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ E. C. (pôvodne ako žalobca 1/) a žalobkyňa 4/ (pôvodne ako žalobkyňa 2/) domáhali určenia, že na každého z nich prechádza v polovici vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným v evidencii nehnuteľností bývalého Strediska geodézie v Prievidzi na liste vlastníctva č. X. ako dom súp.č.X a pozemok parc.č.X - zastavaná plocha vo výmere X. m², v polovici patriacim právnomu predchodcovi žalovaných 1/ až 8/ A. B. (pôvodne žalovanému 1/) a v druhej polovici právnomu predchodcovi žalovaných 9a/ až 9c/ F. K. (predtým žalovanému 9/) a jeho manželke K. K. ako žalovanej 10/ (pôvodne žalovaným

2/ a 3/), a vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. X. ako pozemok parc. č.X. - záhrada vo výmere X. m², patriacej v celosti A. B., ako i vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. X. ako pozemok parc. č. X. - záhrada vo výmere X. m², patriacej v celosti právneho predchodcovi žalovaných 9a/ až 9c/ a žalovanej 10/. Uplatnený nárok odôvodnili ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pôde). Tvrdili, že pôvodným vlastníkom nehnuteľností bol ich otec A. C., ktorému boli skonfiškované podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Zb. SNR, i keď sa počas druhej svetovej vojny choval ako lojálny občan a nebol za žiadnu protištátnu činnosť trestaný. Správca týchto nehnuteľností bývalý Miestny národný výbor v Nitrianskom Pravne ich kúpnu zmluvou z 15. mája 1985 previedol do vlastníctva A. B. a manželky E. B. a do vlastníctva F. K. a manželky K. K.. Kúpna zmluva bola podľa názoru žalobcov uzavretá v rozpore s vyhláškou č. 47/1978 Zb. o predaji bytov z národného majetku občanom a o finančnej pomoci pri modernizácii zakúpených bytov v znení neskorších predpisov (ďalej len "vyhláška č. 47/1978 Zb."), ktorá z predaja vylučovala byty v domoch, v ktorých sú nebytové priestory užívané socialistickými organizáciami. V dome súp. č. X sa totiž nachádzala obchodná miestnosť užívaná J..

Okresný súd Prievidza najskôr rozsudkom z 28. apríla 1994 č. k. 5 C 245/92-59, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. októbra 1994 sp. zn. 17 Co 2741/94, a potom opakovane rozsudkom z 25. júna 1996 č. k. 5 C 245/92-173 žalobu zamietol s odôvodnením, že nehnuteľnosti, ku ktorým bol uplatnený nárok na určenie prechodu vlastníckeho práva, nespádajú do pôsobnosti zákona o pôde. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 11. apríla 1997 sp. zn. 17 Co 4758/96 aj tento v poradí druhý rozsudok prvostupňového súdu zrušil z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu v otázke riadnej identifikácie a výmery pozemkov. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia vyslovil právny záver, podľa ktorého pôvodný vlastník nehnuteľností A. C. ako vlastník poľnohospodárskych pozemkov bol vlastníkom poľnohospodárskeho podniku, preto uplatnený nárok treba posudzovať podľa zákona o pôde. Ďalej vyslovil názor, že pokiaľ z vykonaného dokazovania vyplýva, že v čase uzavretia zmluvy o prevode bytov v obytnom dome súp. .č.X. v Nitrianskom Pravne 15. mája 1985 boli nebytové priestory v dome užívané družstevnou (teda socialistickou) organizáciou, bol prevod v rozpore s vyhláškou č. 47/1978 Zb., ktorá z predaja vylučovala byty v domoch, v ktorých sú nebytové

priestory užívané socialistickými organizáciami.

Po vrátení veci prvostupňovému súdu tento ďalej konal s dedičmi pôvodného žalovaného 1/ A. B., ktorý v priebehu konania zomrel, a rozsudkom z 15. júla 1997 č. k. 5 C 245/92-208 v spojení s opravným uznesením zo 17. septembra 1997 č. k. 5 C 245/92-231 žalobe vyhovel tak, že vyslovil prechod vlastníckeho práva nebohého A. B., F. K. a jeho manželky K. k označeným nehnuteľnostiam na žalobcov, a to na žalobcov 1/ až 3/ po 1/6 k celku a na žalobkyňu 4/ v 3/6 k celku. Zároveň zaviazal žalovaných spoločne na zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom vo výške 31 766,-- Sk na účet ich vtedajšieho zástupcu JUDr. L. R. a na uhradenie súdneho poplatku štátu na účet súdu vo výške 18 464,-- Sk, všetko do troch dní. Vychádzal zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a z výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorých vyvodil záver, že prevod nehnuteľností bol v rozpore s vyhláškou č. 47/1978 Zb., pretože v dome súp. č. X. sa nachádzala obchodná miestnosť nepretržite (t. j. aj v čase uzavretia a registrácie kúpnej zmluvy) užívaná socialistickou organizáciou, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre prechod vlastníckeho práva na žalobcov v zmysle ustanovenia § 8 ods. 1 zákona o pôde.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na odvolanie žalovaných rozsudkom z 26. apríla 2000 sp. zn. 5 Co 810/97 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil. Vo výroku o trovách konania a o súdnom poplatku prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa v tejto časti na ďalšie konanie. Potvrdenie rozsudku vo veci samej odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaných rozsudkom z 28. apríla 2004 sp. zn. 5 Cdo 129/02 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 26. apríla 2000 ako i rozsudok Okresného súdu Prievidza z 15. júla 1997 v spojení s opravným uznesením ako i súvisiace uznesenia o trovách konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zrušenie rozsudkov oboch súdov odôvodnil inými vadami konania spočívajúcimi v tom, že po smrti pôvodného žalovaného 1/ A. B. súdy pokračovali v konaní s jeho dedičmi bez toho, aby vyčkali skončenie dedičského konania, hoci to povaha veci (určenie prechodu práva) nepripúšťala a nesprávne vyslovili prechod práva nebohého, i keď ten už nositeľom žiadneho práva nemohol byť, a že odvolací súd svoj rozsudok náležite neodôvodnil, keď v ňom

neobjasnil ako hodnotil splnenie jednej zo základných podmienok pre úspešné uplatňovanie nároku podľa § 8 ods. 1 zákona o pôde, a to existenciu vlastníckeho práva žalovaných za okolností, že kúpnu zmluvu, ktorou právni predchodcovia žalovaných 1/ až 8/ a pôvodný žalovaný 9/ a žalovaná 10/ nadobudli nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobcovia domáhali vyslovenia prechodu vlastníckeho práva, považoval za absolútne neplatnú, a tiež neobjasnil, prečo považoval za správny výrok rozsudku súdu prvého stupňa o vyslovení prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - domu súp. č..., keď vychádzal z názoru, že kúpna zmluva z 15. mája 1985 bola zmluvou o prevode bytov v tomto dome do vlastníctva právnych predchodcov žalovaných 1/ až 8/ a do vlastníctva pôvodného žalovaného 9/ a žalovanej 10/.

V ďalšom konaní Okresný súd Prievidza po doplnení dokazovania a pripustení zmeny petitu žaloby alternatívne aj o vyslovenie prechodu vlastníckeho práva k bytom rozsudkom z 27. októbra 2005 č. k. 5 C 245/1992-461 žalobu zamietol. Zamietnutie žaloby odôvodnil absolútnou neplatnosťou kúpnej zmluvy z 15. mája 1985 v časti predaja bytov z dôvodu nevymedzenia miestnosti neslúžiacej na bývanie (obchodnej miestnosti, ktorá tiež mala byť predmetom predaja) v súlade s § 13 ods. 1 písm. b/ zákona č. 2/1966 Zb. o osobnom vlastníctve bytov a teda pre rozpor s týmto zákonom. Dôsledkom neplatnosti zmluvy bolo potom nesplnenie jednej zo základných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku v zmysle § 8 ods. 1 zákona o pôde, a to podmienky existencie vlastníckeho práva žalovaných.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd rozsudkom z 19. septembra 2006 sp. zn. 4 Co 85/2006 rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s uznesením tohto súdu z 12. decembra 2005 č. k. 5 C 245/1992-471 o trovách konania a o poplatkovej povinnosti) potvrdil. Prvostupňový rozsudok považoval za vecne správny, aj keď z iných, než v ňom uvedených dôvodov. Na rozdiel od súdu prvého stupňa kúpnu zmluvu z 15. mája 1985 nepovažoval za neurčitú a teda za odporujúcu zákonu č. 2/1966 Zb. o osobnom vlastníctve bytov. Poukazujúc na dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom vyslovil záver, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy o prevode bytov netrvalo užívanie nebytového priestoru v dome č. X (v ktorom sa tieto byty nachádzali) socialistickou organizáciou, preto nebolo preukázané žalobcami tvrdené uzavretie tejto zmluvy v rozpore s vtedy platnými predpismi, a to konkrétne s vyhláškou č. 47/1978 Zb., ktorá vylučovala z predaja byty v domoch, v ktorých boli nebytové priestory užívané socialistickými

organizáciami. Pretože žalobcovia nepreukázali ani protiprávne zvýhodnenie žalovaných, resp. ich právnych predchodcov, pri nadobudnutí bytov a ostatných nehnuteľností, neboli splnené podmienky pre vyslovenie prechodu vlastníckeho práva v zmysle § 8 ods. 1 zákona o pôde.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcov uznesením z 25. marca 2009 sp. zn. 4 Cdo 69/2007 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. septembra 2006 sp. zn. 4 Co 85/2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že žalobcom bola odňatá možnosť konať pred súdom nerešpektovaním zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania, keď im odvolací súd nedal príležitosť vyjadriť sa k možnosti iného skutkového a právneho posúdenia veci, nakoľko tento rozsudok prvostupňového súdu o zamietnutí žaloby potvrdil z celkom iných dôvodov, než pre ktoré žalobu zamietol súd prvého stupňa. Navyše dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že nezopakoval ani nedoplnil dokazovanie na zistenie skutočností ohľadom užívania miestnosti neslúžiacej na bývanie (nebytového priestoru) socialistickou organizáciou v čase uzavretia zmluvy o prevode bytov do vlastníctva a napriek tomu vyslovil skutkový záver o neužívaní tohto priestoru socialistickou organizáciou v rozhodnom čase. Prvostupňový súd totiž dôkazy vykonané na zistenie uvedenej skutočnosti vo svojom rozsudku nehodnotil.

Krajský súd v Trenčíne napokon rozsudkom z 25. novembra 2010 sp. zn. 4 Co 139/2009 po zopakovaní, doplnení a vyhodnotení dokazovania v zmysle § 132 O.s.p. opätovne potvrdil zamietajúci rozsudok Okresného súdu Prievidza z 27. októbra 2005 č. k. 5 C 245/1992-461 v spojení s uznesením tohto súdu z 12. decembra 2005 č. k. 5 C 245/1992-471 o trovách konania a o poplatkovej povinnosti, keď dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne rozhodol, avšak nesprávne vec posúdil po právnej stránke. Znova konštatoval, že kúpna zmluva o predaji bytov v obytnom dome č. v Nitrianskom Pravne do osobného vlastníctva z 15. mája 1985 nebola uzatvorená v rozpore s vyhláškou č. 47/1978 Zb., keď ku dňu jej registrácie vtedajším Štátnym notárstvom v Prievidzi, t. j. k 5. augustu 1985, už neboli v predmetnom obytnom dome nebytové priestory v užívaní socialistickej organizácie a to J.. K tejto skutočnosti odvolací súd v intenciách zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu jednak zopakoval dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom výsluchom svedkov a listinnými dôkazmi a jednak doplnil dokazovanie výsluchom ďalších svedkov. Žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplatenie trov odvolacieho konania

žalovanej 8/ vo výške 387,64 eur do 3 dní k rukám jej právneho zástupcu JUDr. V. Ľ. a žalovaným 1/ až 7/, 9a/, 9b/, 9c/ a 10/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Žiadali napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie z dôvodu, že im bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom jednak tým, že odvolací súd posúdil inak skutkový aj právny stav bez ohľadu na nové dôkazy, na ktoré v rozhodnutí neprihliadol a jednak nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom.

Žalovaní žiadali dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolatelia napadli dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (dovolací súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach právny názor na dôvodnosť uplatneného nároku nevyslovil), rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľov, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobcovia v dovolaní tvrdili, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd inak ako prvostupňový súd posúdil skutkový a právny stav veci.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod.

Odvolací súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, na zistenie skutkového stavu ohľadne okolností týkajúcej sa ukončenia či neukončenia užívania nehnuteľnosti socialistickou organizáciou jednak doplnil dokazovanie vykonaním výsluchu svedkov O. M., H. L., R. F., E. M., M. Ď., H. F., J. P. a Ing. P. K. v súlade s ustanovením § 213 ods. 4 a 6 O.s.p. prostredníctvom dožiadaného Okresného súdu Prievidza, a jednak zopakoval dokazovanie výsluchom svedkov A. K., Ing. S. P., B. D., oboznámením sa s listinnými dôkazmi listami vlastníctva, výpismi z pozemkovej knihy, kúpnu zmluvou z 15. mája 1985, písomnými správami a potvrdeniami J., dohodou o odovzdaní a prevzatí miestnosti

do užívania z 10. septembra 1985, kolaudačným rozhodnutím zo 6. decembra 1984, hospodárskou zmluvou z 28. apríla 1976, zrušením hospodárskej zmluvy z 23. augusta 1985 v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. Po takto vykonanom a vyhodnotenom dokazovaní ustálil skutkový a právny stav tak, že kúpnu zmluvu z 15. mája 1985 nepovažoval, na rozdiel od súdu prvého stupňa, za neurčitú ani za uzavretú v rozpore s vyhláškou č. 47/1978 Zb., keď podľa jeho názoru neodporovala ustanoveniu § 1 ods. 2 veta prvá tejto vyhlášky, podľa ktorého z predaja boli vylúčené byty v domoch, v ktorých boli nebytové priestory užívané socialistickými organizáciami, keďže ku dňu registrácie zmluvy už nebytové priestory v predmetnom dome neboli v užívaní J.. Iné posúdenie skutkového a právneho stavu odvolacím súdom, ktoré bolo výsledkom vyššie uvedeného procesného postupu, súladného s príslušnými ustanoveniami O.s.p., a ku ktorému sa žalobcovia (už aj v dôsledku predchádzajúceho zrušenia rozsudku odvolacieho súdu z tohto dôvodu) mali možnosť vyjadriť, preto nemalo za následok odňatie ich možnosti konať pred súdom.

K námietke dovolateľov spochybňujúcej posúdenie skutkových zistení, treba ešte uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného a vyhodnoteného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Na ďalší dovolací dôvod žalobcov, ktorý mal spočívať v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom, dovolací súd taktiež nemohol prihliadať, pretože by sa ním mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom len v prípade procesne prípustného dovolania, samo však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcov odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovaných, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením ich zástupcov k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júla 2011

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová